

ling først med de to andre nordiske Riger og siden paa en fælles Kongres, synes jeg, ærede Medlemmer maa kunne være tilfredsstillede, naar jeg siger, at jeg, saa kraftig jeg kan, vil yde min Medvirkning til, at dette maa blive virkeliggjort indenfor den kortest mulige Tid.

Hvad endelig angaar Ændringsforslag Nr. 12, hvor Talen er om efter Mindretallets Forslag at nedsætte Beskyttelsen for de der omtalte Gengivelser til 15 Aar, opfordrer jeg ogsaa den ærede Ordfører til at tage dette Ændringsforslag tilbage. Den ærede Ordfører ved nemlig lige saa godt som jeg, at det i mangfoldige Tilfælde kan være rigtigt at give en saadan Gengivelse fri, men at der er Tilfælde, hvor det absolut ikke kan forsvares. Jeg havde selv til at begynde med en Opfattelse, der nærmede sig til Mindretallets: at det nok gik an, men der er, som det for et Øjeblik siden blev nævnt af det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), forhørt paa Bureauet i Bern angaaende denne Sag, og efter Oplysninger derfra finder jeg det overordentlig skæbnesvangert og uheldigt at gaa til denne Nedsættelse i dette Øjeblik. Jeg vil derfor henstille til den ærede Ordfører at tage disse to Forslag tilbage. Det samme gælder Ændringsforslag Nr. 10. Det gaar ud paa at give Gengivelser fri for en Del Illustrationers Vedkommende. Jeg kan her udtale mig paa en lignende Maade, som jeg for et Øjeblik siden udtalte mig angaaende Ændringsforslag Nr. 12. I mangfoldige Tilfælde er det ret nødvendigt, at man i Praxis faar Lov til at bruge en Illustration, ganske som man i Praxis maa have Lov til at citere et større Stykke af et Originalværk for at kunne bedømme og kritisere det, men her er Misbrug saa nærliggende, at jeg ikke synes, det bliver muligt at indføre i en Lovbestemmelse en saadan Undtagelse som den, Ændringsforslag Nr. 10 tilsigter. Jeg tror derimod, at der ret naturligt i Praxis vil udvikle sig dette Forhold, at de forskellige Forlæggere, der eje Clicheerne til saadanne Illustrationer, ville imødekomme hinanden; der vil blive et Gensidighedsforhold. Saa vidt jeg ved, er der egentlig allerede etableret en ganske bestemt Fremgangsmaade i saa Henseende, saa jeg tror ikke, at man i Praxis vil støde paa Vanskeligheder overfor dette Spørgsmaal. Optagelsen af denne Ændring vil derimod ret let medføre en Mængde Tvivlstilfælde, og det vil ikke kunne undgaas, synes jeg, at man gaar berettigede Interesser Illustrationer vedrørende for nær. Jeg skal ikke

udtale mig nøjere om denne Sag, men kun slutte med at henstille til Mindretallets Ordfører, om han ikke kunde være tilbøjelig til at tage disse Ændringsforslag tilbage.

Marott: Maa jeg først sige til det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) at det kan jo lyde meget kønt at tale om Respekt for Aandsarbejde, som vi her skulde have vist at mangle. Men enhver, som har fulgt denne Sags Behandling her i Salen og i Udvalget, vil være paa det rene med, at denne Udtalelse fra det ærede Medlem rammer fuldstændig ved Siden af, hvad der er vort Standpunkt i denne Sag. Jeg gentager, at vor Opgave har været her at forene Kunstneres og Forfatteres Interesser med Almenhedens Interesser, saaledes at hver Part kommer til at lide det mindst mulige Skaar ved en Lovgivning paa dette Omraade, og jeg mener ikke, at det i dette Tilfælde just altid skal være vor Opgave at løbe med til alt, hvad man foreslaar fra andre Lande. Desuden har der jo ogsaa i Udvalget — det ved det ærede Medlem godt — fra først af været en stærk Stemning lig den, som jeg har tilladt mig at give Udtryk her, idet man paa alle Punkter, hvor det var muligt, vilde skærme Almenhedens Interesser overfor den vidtdrevne Beskyttelse. Det ærede Medlem talte om Spørgsmaalet om at stille Beskyttelsen for Oversættelsesværker lig med Beskyttelsen for Originalværker og fandt, at det var uretfærdigt at gøre Forskel, saaledes som vi have foreslaaet det. Det ærede Medlem udtalte i Forvejen, at han vilde indrømme, at der var mange Oversættelser, der kunde ligestilles med almindeligt Haandværksarbejde, hvorimod man maatte være varsom overfor Oversættelser af klassiske Værker, hvor vedkommende i Virkeligheden havde nedlagt et meget stort personligt Arbejde. Deri er jeg ogsaa ganske enig med Flertallet, og derfor var det jo ogsaa, at man i Udvalget søgte at faa et Ændringsforslag frem, hvorved Oversættelser af saadanne Værker, som det ærede Medlem nævnte flere af, kunde blive beskyttede i Lighed med Originalværket. Der fremkom ogsaa fra Ministerens Side et Forslag i saa Henseende om, at for saa vidt Oversættelsen ikke foreligger i bunden Stil eller kan betegnes som en selvstændig Bearbejdelse af Originalværket, skal Beskyttelsen være 15 Aar, men ellers 50 Aar, som Forfatterretten varer.

Naar det ærede Medlem fra Hornslet